

dnia 02 grudnia 2014 roku

Sygn. akt OSD 55/14

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych
z dnia 02 grudnia 2014 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Waldemar Lewandowski
Sędzia sprawozdawca: r. pr. Andrzej Kras
Sędzia: r. pr. Grzegorz Kowalik

Protokolant: apl. radc. Marta Kędziora-Dudek

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Beaty Jackowskiej

W sprawie ze skargi złożonej przez [REDAKTED] przeciwko radcy prawnemu [REDAKTED] sygn. akt [REDAKTED] po rozpoznaniu zażalenia [REDAKTED] na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 12 września 2014 r. o umorzeniu dochodzenia

Sąd postanowił:

- I. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTED] z dnia 12 września 2014 roku, sygn. akt [REDAKTED], o umorzeniu dochodzenia
- II. kosztami postępowania w kwocie 542,70 zł (pięćset czterdzieści dwa złote siedemdziesiąt groszy), obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych [REDAKTED]

Główny

Yawa

Z danej Kras

Sygn. akt: OSD 55/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 września 2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzyła dochodzenie dyscyplinarne, prowadzone pod sygn. akt. [REDAKTOWANO] w sprawie popełnienia przez r. pr. [REDAKTOWANO] przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na niezachowaniu należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych, w ten sposób, że r. pr. [REDAKTOWANO] będąc pełnomocnikiem firmy [REDAKTOWANO] w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym przeciwko skarżącemu przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANO] nie informował wskazanego komornika o wpłatach dokonywanych przez skarżącego na rachunek bankowy swojego mocodawcy, tytułem spłaty zadłużenia, tj. o czyn określony w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i art. 3 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. Nr 2014, poz. 637) w zw. z art. 6 ust. 1 w zw. z art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Podstawą wydanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego rozstrzygnięcia było stwierdzenie w toku dochodzenia, że zachowanie r. pr. nie wyczerpało ustawowych znamion przewinienia dyscyplinarnego, bowiem r. pr. w nie miał obowiązku posiadać informacji o wpłatach dokonywanych przez skarżącego w toku postępowania egzekucyjnego, bezpośrednio na konto firmy [REDAKTOWANO], a tym bardziej informować o tym fakcie komornika prowadzącego to postępowanie. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uwzględniła również fakt, że skarżący, mimo złożonej wobec firmy [REDAKTOWANO] deklaracji, nie dokonywał regularnych spłat swojego zadłużenia, a wpłacane kwoty były w różnej wysokości. Równocześnie dwukrotne wezwanie skarżącego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego na przesłuchanie w charakterze świadka w prowadzonym postępowaniu dyscyplinarnym pozostało bez odpowiedzi skarżącego.

Wobec wydanego postanowienia, skarżący złożył zażalenie z dnia 07 października 2014 r., w którym na wstępie wyjaśnił powód swojej nieobecności na drugim z wyznaczonych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego terminów przesłuchania. Skarżący następnie podtrzymał twierdzenia zgłoszone w treści swojej skargi z dnia 30 listopada 2013 r., wszczynającej postępowanie dyscyplinarne, wspierając je po części już wcześniej złożonymi dowodami, jak również nowymi dokumentami, tj. prośbą skarżącego z dnia 7 maja 2012 r. z potwierdzeniem nadania, pismem do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANO] z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt [REDAKTOWANO] wraz z potwierdzeniem jego transmisji faxem oraz pismem do Sądu Rejonowego [REDAKTOWANO] Wydz. Cywilny z dnia 14 października 2013 r. Ponadto skarżący nie zgodził się ze stanowiskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i stwierdził, iż w gestii dłużnika leży prawo wyboru strony, wobec której dłużnik spełnia zobowiązanie, a od osoby reprezentującej wierzyciela w takim wypadku oczekiwane jest stosowne współdziałanie, tym bardziej jeśli jest to radca prawny (dalej również jako „r. pr.”). Skarżący zakwestionował również dokonaną przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego ocenę zasadności otrzymanego od r. pr. [REDAKTOWANO] pisma z dnia 11 września 2013 r. W związku z powyższym skarżący wniósł o przyjęcie złożonego zażalenia i jego rozpatrzenie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Istotą niniejszego postępowania odwoławczego jest zbadanie, czy dokonano prawidłowej klasyfikacji oraz oceny prawnej i etycznej zachowania r. pr. [REDAKTOWANO] w kontekście wniesionej

być może

prawnego. Kodeks klasyfikuje ich przy tym na cztery kategorie. Oprócz właściwych instytucji państwowych, własnego samorządu i jego członków, czy też innych członków społeczeństwa, radca prawny musi w pierwszej kolejności mieć na uwadze swoje zobowiązania wobec podmiotu, który powierzył mu ochronę swoich praw i wolności. Stąd też osobę klienta wymienia się na pierwszym miejscu z listy podmiotów, wobec których radca prawny jest zobowiązany działać zgodnie z prawem i etyką. Akcentuje się tym samym preferencyjną pozycję klienta w relacjach zawodowych profesjonalnego pełnomocnika. Oczekiwanie, że r. pr. będzie zachowywał się w identyczny sposób wobec innych osób oraz podmiotów, należy uznać za nietrafne, bowiem jego zadaniem jest przede wszystkim ochrona praw i interesów podmiotu na rzecz którego działa. Sprowadzając zatem powyższe rozważania do rozstrzyganej sprawy, wskazać należy, że działania r. pr. [REDAKTOWANE], polegające m.in. na wezwaniu skarżącego do dalszej realizacji zobowiązania, jak również wystąpienie przeciwko małżonce dłużnika, nie tylko mieściły się w granicach prawa, ale stanowiły potwierdzenie podejmowania czynności zawodowych w interesie swojego klienta - firmy [REDAKTOWANE]. Tym samym należało stwierdzić, że r. pr. w pełni realizował podstawowy wymóg stawiany profesjonalnemu pełnomocnikowi przez Kodeks Etyki Radców Prawnych, co w ocenie Sądu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego niewątpliwie uczyniła.

Sąd Dyscyplinarny nie dał również wiary twierdzeniom skarżącego, że r. pr. był już przez niego kilkakrotnie informowany o wpłatach. Skarżący nie przedstawił bowiem dowodów potwierdzających powyższą okoliczność. Równocześnie z treści pisma skarżącego z dnia 24 września 2013 r. wynika, że skarżący informował jedynie firmę [REDAKTOWANE] o regulowaniu należności, jednakże nie czynił tego wcześniej wobec r. pr. Uwadze Sądu nie uszedł przy tym fakt, że treść powyższego pisma nie znajduje pełnego odzwierciedlenia w zaprezentowanych przez skarżącego dowodach - skarżący wskazuje w piśmie z dnia 24 września 2014 r., że ostatnia z wpłat została już dokonana, natomiast potwierdzenie jej przelewu jest datowane 6 później - na dzień 30 września 2014 r. Tym samym, wzbudziło to uzasadnione wątpliwości Sądu, co do prawdziwości innych twierdzeń i zarzutów zgłoszonych przez skarżącego, które nie zostały poparte stosownymi dowodami.

Rozważając przyjętą sprawę, Sąd Dyscyplinarny ostatecznie podzielił również stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż w gestii dłużnika leży dostosowywanie się do obowiązków nałożonych przez komornika sądowego. W zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji skarżący, jako dłużnik, został wezwany do spłaty zadłużenia bezpośrednio na konto kancelarii komornika, a nie na konto wierzyciela. Jeśli zatem dokonywał wpłat, wbrew pouczeniom komornika, bezpośrednio na konto wierzyciela, czynił to na własne ryzyko.

W tym stanie rzeczy, Sąd Dyscyplinarny uznał, że wydanie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienia z dnia 12 września 2014 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie prowadzonej pod sygn. akt. [REDAKTOWANE], było uzasadnione i w pełni zasługiwało na utrzymanie w mocy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. Nr 2014, poz. 637).

[Handwritten signatures]